

i frisk Erindring, og ogsaa fordi jeg helst vil gøre mig færdig med de faa Bemærkninger, jeg har til ham, straks, for derefter at gaa over til, hvad der er udtalt i et tidligere Møde, navnlig af det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) og den højtærede Indenrigsminister. Det ærede Medlem fra Slagelse kom udførligt ind paa at gøre Rede for, hvad der efter hans Mening var Anledning til, at Invaliditetskommissionen blev nedsat, og citerede nogle Udtalelser, der var fremsatte af det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) i sin Tid under Forhandlingen om Nedsættelse af det Udvalg, der siden afgav den Betænkning, jeg citerede nogle Ord af. Antagelig vil det ærede Medlem fra Frederikshavn selv gøre Rede for sine Udtalelser i saa Henseende. Jeg vil blot sige, at det, jeg har refereret til, er de Udtalelser, der foreligger i Rigsdagstidende for 1901—02 fra Flertallet i det af Rigsdagen nedsatte Udvalg til Overvejelse af Invaliditets- og Alderdomsforsikringssspørgsmaal, og hvori der siges — ud over det, jeg allerede har citeret, første Gang jeg havde Ordet — følgende, som jeg yderligere vil citere: „Betragtes saaledes vor Forsikrings- og Alderdomslovgivning som et Hele, springer det straks i Øjnene, at Organisationen kun er stykkevis og mangelfuld, og at navnlig den blivende Arbejdsinvaliditet, som indtræffer inden det fyldte 60de Aar, bortset fra det Tilfælde, hvor den kommer ind under Ulykkesforsikringen, er henvist til det offentlige Fattigvæsens Forsorg“. Ogsaa dette burde være et Vidnesbyrd om, at det, der har været det ogsaa for dette Udvalg til Grund liggende, har været Spørgsmaalet om at fylde det Hul, der har været talt saa meget om, og som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Borgbjerg) talte om, det Hul i vor Lovgivning, der fremdeles findes for Arbejdsinvaliders Vedkommende inden deres fyldte 60de Aar, hvor de ikke har andet at henvende sig til end Fattigvæsenet.

Men i øvrigt vil jeg sige, at det i og for sig er af mindre Betydning, hvad der maatte være blevet sagt i sin Tid af Ordføreren, det ærede Medlem fra Vraa (Thomas Larsen), og hvad der maatte staa i den Betænkning, som dette Udvalg afgav. Det, der er det afgørende, er, hvad der i den Kommission, som blev nedsat i Henhold til den herom vedtagne Lov, var det afgørende. Og det har jeg dog nogen Grund til at tale med om, fordi jeg i ikke faa Aar var Formand for denne Kommission og før den Tid sad et Par Aar i den, men

ganske vist gik ud af den og var udenfor den et Aarstid eller saa. Der har jeg da Ret til at hævde, at det, der optog Forhandlingerne, og det, som var Genstand for de mange og lange Undersøgelser og Beregninger o. s. v. af de sagkyndige, saa vel blandt Kommissionens Medlemmer som for Resten ogsaa af de engagerede sagkyndige, som blev tilkaldt, det var stadig Spørgsmaalet om Invaliditeten, om, hvorledes man skulde komme Arbejdsinvaliderne i Møde og bøde paa det Forhold, at der intet er foretaget for Arbejdsinvaliden inden deres 60de Aar. Det var det, jeg talte om, og det var derfor, jeg mente mig fuldt berettiget til baade i min første Tale og i de Par korte Bemærkninger, jeg havde Lejlighed til at veksle med den højtærede Indenrigsminister, at gøre opmærksom paa, at saa vidt jeg da havde forstaaet det, er der her ikke Spørgsmaal om, hvad der skal foretages med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse eller Alderdomsforsikring, men det nye, der foreligger, det, man fra socialdemokratisk Side har inviteret os til at forhandle om, er Spørgsmaalet om, hvad der skal gøres for Invaliderne. Jeg skal senere komme tilbage til dette; men jeg har overfor det ærede Medlem fra Slagelse og hans Udtalelser udtrykkeligt villet slaa fast, at det er rigtigt, hvad jeg sagde, at det er Invaliditetsspørgsmaalet, der for Kommissionen under dens Behandling har været det afgørende, og som saa at sige har optaget hele dens Tid. Men jeg vil gerne erkende, hvad det ærede Medlem ogsaa meget rigtigt citerede, at jeg har sagt, at jeg tror ikke, man løser Spørgsmaalet om Invaliditetsforsikring uden ogsaa at komme ind paa Spørgsmaalet om Alderdomsforsikring, fordi jeg ud fra den Betragtning, jeg ogsaa fremsatte, første Gang jeg havde Ordet, mener, at man ikke kan stille dem, der paa Grund af Alder er blevet Invalid, daarligere end dem, der paa et tidligere Tidspunkt, enten som Følge af Ulykkestilfælde eller paa Grund af Sygdom, er blevet Arbejdsinvalid. Man kan ikke forlange af Befolkningen, at den betaler gennem kortere eller længere Aaremaal visse aarlige Præmier for at sikre sig et bestemt Beløb, naar de bliver Invalid, og saa siger: Hvis I ikke bliver Invalid, men derimod, naar I har opnaaet en vis Alder, i Virkeligheden har mistet lige saa meget af jeres Arbejdsevne, saa vil vi henvise jer til at faa en vis Understøttelse, hvis I er trængende. Jeg mener, de har Krav paa, naar de har betalt deres Præmie, at det offentlige saa stiller dem ens,